



Objavte svoj žiarivý potenciál

Nedávno som dostala srdcervúci list od jednej nesmierne ustarostenej mamičky, ktorá mala osemročného syna Matthewa. Carla mi napísala, že ju kvôli synovi predvolali pred školskú radu. Vraj sa nestíhal učiť tak rýchlo ako jeho spolužiaci. Nedokázal sa sústrediť či dávať pozor a často sa zvykol od ostatných detí utiahnuť do ústrania. Diagnostikovali mu poruchu pozornosti (ADD) a dyslexiu. Jeho učiteľka sa veľmi ospravedľovala a povedala, že jej je to ľúto, ale myslí si, že Matthew nie je schopný ďalej navštevovať normálnu školu. Mal by chodiť do školy pre deti s poruchami učenia, pretože začína brzdiť ostatných spolužiakov v triede.

Carla bola šokovaná a zhrozená, že jej syna považovali nielen za neschopného chodiť do normálnej školy, ale je vraj taký narušený, že bude musieť chodiť do špeciálnej školy. Nedokázala a nechcela uveriť tomu, že by jej syn bol „hlúpy“ alebo nenormálny. Niekde sa musela stať chyba. To sa určite vysvetlí. Žiadala školskú radu a „na kolenách“ ich prosila, aby Matthewovi dovolili zostať v škole aspoň do konca školského roka. Sľúbila, že sa s ním bude každý deň po škole učiť a keďže pracuje ako profesionálna fyzioterapeutka, bude s ním aj pravidelne

cvičiť. Posnaží sa mu poskytnúť aj iné alternatívne terapie, ktoré by mu mohli pomôcť.

Členovia školskej rady neochotne súhlasili, ale iba pod podmienkou, že ak si Matthew do konca školského roka radikálne nezlepší známky, budú nútení vylúčiť ho a odporučiť mu iné alternatívne školy, ktoré pre neho budú vhodnejšie.

Carla sa Matthewovi naplno venovala. Okrem každodenného doučovania po škole vyskúšala rôzne terapie, vrátane terapie z jej vlastného odboru – kineziológie. Matthewove známky sa začali výrazne zlepšovať, ale stále to nestačilo. Carla sa zúfalo snažila preniknúť k svojmu synovi, aby zistila, čo sa s ním vlastne deje. Hlboko vo svojom vnútri si bola istá, že Matthew má krásnu a inteligentnú dušu. Vždy bol veľmi bystrý. Aj keď mu diagnostikovali dyslexiu, neznamenal to, že by bol hlúpy. Vedela, že syn musí mať nejaký emočný blok, ktorý ho brzdí v rozvoji. Skrýval v sebe veľký potenciál, čo bolo vidno už v čase, keď bol ešte batolaťom. Niekedy sa jeho potenciál, jeho vnútorná krása prejavili v tých najneočakávanejších okamihoch. No zároveň mala pocit, že mu niečo bráni ho rozvíjať. Všimla si, že Matthew je mlčky a utiahnutý, uzavretý a emocionálne nedostupný. Jednoducho nevedela, ako sa k nemu dostať, no celou svojou bytosťou mu túžila pomôcť odhaliť jeho skutočný potenciál. Bola rozhodnutá urobiť všetko, čo bude potrebné, aby svojmu synovi pomohla nájsť seba samého, oslobodiť jeho pravú podstatu, aby jeho vnútorná krása znovu zažiarila.

Carla sa začala vrúcne modliť, aby našla spôsob, ako preniknúť do sveta svojho syna. Práve v tom čase sa jej náhodou dostala do rúk kniha *Cesta*. Jedným dychom ju celú prečítala a úplne sa s ňou stotožnila. Našla v nej podrobný opis jednoduchých a účinných postupov na odhalenie skutočnej podstaty, ako aj zrozumiteľný a praktický návod na odstránenie emocionálnych a fyzických blokov, ktoré túto prirodzenú podstatu môžu zahaľovať. V hĺbke svojho srdca bola Carla presvedčená, že ak by Matthew spolupracoval, mohla by mu týmto spôsobom pomôcť. Bola nadšená, keď na konci knihy našla presný návod, ako použiť túto metódu u detí. „Čo môžem stratiť?“ pomyslela si. „Aspoň sa skúsím Matthewa spýtať, či by bol ochotný to vyskúšať.“

Stručne Matthewovi vysvetlila, že *Cesta pre rodičov a deti* je ako nejaká zázračná rozprávka alebo akési dobrodružstvo, ktoré ho dovedie k emočným blokom uloženým vo vnútri tela. Objasnila mu, že by to malo byť príjemné a mohlo by mu to pomôcť vyliečiť sa, a spýtala sa ho, či by to chcel vyskúšať. Matthew pokrčil plecami: „Jasné, prečo nie?“ Chcel vyhovieť svojej mame, a možno tak trochu tajne dúfal, že by mu to mohlo pomôcť. A tak Carla nalistovala v knihe časť s pokynmi a začala čítať uvedený postup. V rámci tohto procesu by mal človek odhaliť isté spomienky uložené v bunkách, akési obmedzujúce vzorce správania, ktoré sa do našich buniek ukladajú. Matthew zvládol Cestu prekvapivo jednoducho. Bez problémov sa sústredil alebo počúval, pretože mal pocit, že prežíva vzrušujúce dobrodružstvo alebo počúva úžasnú rozprávku na dobrú noc. Takéto super príbehy má rád *každý*, hlavne deti.

Matthewova vnútorná múdrosť ho očividne viedla správnym smerom presne k miestu, kde sa nachádzal jeho emočný blok. Dovedla ho presne k tej spomienke, pri ktorej sa po prvýkrát úplne uzavrel. Mal iba päť rokov a práve sa začal učiť abecedu. Matthew si spomínal na svoje prvé dni v škole, keď jeho mama ani jeho učiteľka netušili, že má vážny problém so zrakom. Keď sa díval do blízka, všetko bolo rozmazané. Odmalička videl všetko, čo mal blízko pred očami, úplne rozmazane a nedokázal na to zaostriť. Nikdy o tom mame nepovedal, lebo si myslel, že je to normálne, že to tak jednoducho má byť. Nemal ani potuchy, že ostatní ľudia vidia všetky blízke veci úplne jasne. Navyše to nebol až taký problém, kým nezačal chodiť do školy a mal do zošita napísať prvé písmená.

Matthew nutne potreboval okuliare, ale nikto to netušil, ani jeho mama, ani učiteľka, dokonca ani Matthew sám.

Pokúšal sa napísať písmeno A, ale nechápal, prečo v jeho zošite vyzerá úplne inak. Na opačnom konci triedy zdvihol jeho kamarát svoje A napísané v zošite a vyzeralo dokonalé, presne také ako na tabuli. No keď prišla učiteľka skontrolovať Matthewove písmenká, vždy ho pokarhala a kázala mu, aby sa viac snažil, písal krajšie a pozornejšie.

Učiteľka, ktorá v triede iba zastupovala, bola už po troch dňoch písania z Matthewa zúfalá. Prečo sa ani nesnaží? Všetky ostatné deti už vedeli napísať A. V zlosti mu vytrhla zošit z rúk a kázala mu postaviť sa pred

tabuľu. Zdvihla jeho zošit, aby ho videli všetky deti, a povedala: „Pozrite sa na to. Matthew je taký hlúpy, že ani nedokáže napísať písmeno A.“ Všetky deti sa smiali a Matthewovi sa vtedy zrútil celý svet. Úplne stuhol. Díval sa do tváre všetkých svojich kamarátov, ktorí sa mu vysmievali, a v ňom to vrelo od poníženia. Tvár mu očervenela, roztriasol sa mu žalúdok a už to ďalej nedokázal znášať. Niečo v ňom sa zlomilo. Postavil si v sebe ochranný múr, za ktorý nikoho nevpustil. Počul smiech už iba z diaľky, všetko bolo odrazu rozmazané, odvrátil tvár a vybehol z triedy.

Keď ho poobede mama vyzdvihla zo školy, bol nezvyčajne tichý, a keď sa ho spýtala: „Ako bolo v škole?“ vysúkal zo seba iba: „Fajn.“ Príliš sa hanbil povedať jej, čo sa stalo. Veď si o ňom všetci mysleli, že je hlúpy. Smiali sa mu všetci, ktorých mal rád. Teraz mu už boli ľahostajní a nedokázal si k nim znova nájsť cestu. Vystaval si v sebe ochranný múr. Cítil sa uzavretý a opustený.

Odvtedy sa už v škole nedokázal na nič sústrediť. Nezaujímalo ho nič, čo učiteľka rozprávala, a nechcel ju počúvať. Aj tak na tom nezáležalo. Veď, keď je hlúpy, prečo by ho to malo zaujímať?

O tri mesiace neskôr sa zistilo, že Matthew potrebuje okuliare, no už bolo neskoro. Matthew sa už nedokázal nijakým spôsobom zapájať do činnosti v škole, ani sa normálnym spôsobom učiť, až kým nepodstúpil svoju prvú Cestu.

Rovnako ako Matthew, aj my sme v detstve zažili situácie, s ktorými sme si nedokázali poradiť. Som si istá, že si dokážete živo predstaviť, ako jednoducho by ste sa pri takom ponížení dokázali uzavrieť. Matthewov príbeh by mohol byť príbehom hocikoho z nás. Možno to u vás nebol zošit zdvihnutý pred celou triedou, ale možno vás niekto zosmiešnil na ihrisku alebo ste sa nedostali do športového tímu. Nikoho z nás neučili, ako takéto situácie zvládnuť, a často sme sa stiahli alebo sme predstierali, že je nám to jedno. Ponorili sme sa do svojich maľovaniek alebo sme sa odmietli hrať s ostatnými deťmi, cítili sme sa zúfalí a osamelí, odcudzení, vylúčení a nevedeli sme sa sami zbaviť vlastnej bolesti alebo sa znova zaradiť medzi ostatných.

Matthew počas procesu Cesty nielenže objavil túto starú spomienku, ale nakoniec sa postavil zoči-voči všetkej bolesti, ktorú v sebe tak

dlho nosil, zbavil sa jej a nechal ju odísť. Zistil, že jeho učiteľka si v skutočnosti nemyslela, že je hlúpy, bola iba zúfalá. Nevedela, že potrebuje okuliare, iba si myslela, že sa dostatočne nesnaží. Keď už konečne precítil a vyjadril všetku hanbu a bolesť, ktoré v sebe držal, zistil, že dokáže bez problémov odpustiť. Mama mu pomohla prejsť procesom zmeny pamäti, pričom sa v mysli vrátil do svojej spomienky, prehral si celú situáciu ako na obrazovke a potom si ju prehral znova, no tentoraz si predstavil, aké by bolo všetko iné, keby mal v tom čase celú hromadu podporných a nápomocných emocionálnych vlastností a schopností. (Viac o tejto téme nájdete v 9. kapitole) Dostal kopu imaginárnych balónikov, ktoré mu poskytli vnútornú emocionálnu podporu, ktorú potreboval v čase, keď zažil to poníženie. Jeho mama mu dala balónik so sebavedomím, z ktorého sa nadychoval, kým sa týmto pocitom nenaplnilo celé jeho telo. Potom mu dala množstvo ďalších balónikov naplnených odvahou, zmyslom pre humor, poznaním, že učiteľka bola iba zúfalá, poznaním, že všetci jeho priatelia ho mali radi a smiali sa iba preto, že si z neho učiteľka urobila posmech. Dostal balónik naplnený sebaúctou, sebaláskou a schopnosťou pochopiť, čo sa vtedy vlastne udialo. Jeden z balónikov bol ako krištáľová guľa, do ktorej mohol vliezť ako do ochranného bunkra, takže akýkoľvek výsmech sa od jeho stien iba odrazil a on bol vnútri úplne v bezpečí. Nakoniec dostal balónik obsahujúci vrodennú inteligenciu a schopnosť znovu sa zaradiť medzi svojich priateľov. Matthew vdýchol všetky tie skvelé vlastnosti a schopnosti uložené v balónikoch do seba.

Keď si opätovne po stotožnení sa s obsahom všetkých balónikov premietal svoju spomienku, videl, ako *by* všetko prebiehalo, keby mal vtedy rovnaké zdroje vnútornej sily, ako má teraz. Zistil, že učiteľka ho síce poslala pred tabuľu, ale keď začala kritizovať jeho zošit, táto kritika sa ho vôbec nedotkla. Uvedomil si, že učiteľka mala iba zlú náladu a bola zúfalá, veď vôbec nevedela, že potrebuje okuliare. Keď sa zadíval do tvári ostatných detí, videl, že sa smejú *spolu* s ním a nie *z* neho. On sám vybuchol smiechom a smial sa na svojom zošite, aké tam má čmáranice, a neskôr pri hre s ostatnými deťmi už o tom žartoval.

Matthew pri procese Cesty pochopil, že učiteľka jednoducho nechápala, že potrebuje okuliare, rovnako, ako to nechápal ani *on* sám. Keď

si uvedomil, že aj tak na tom nezáležalo, či mal alebo nemal okuliare, pretože všetci jeho priatelia ho mali aj tak radi, odpustil učiteľke aj spolužiakom. Keď asi po dvadsiatich minútach dokončil celý proces Cesty, otvoril oči, pozrel sa na mamu takým jasným pohľadom, aký u neho už dávno nevidela.

V piatok po absolvovaní prvej Cesty dostal svoju prvú jednotku a za niekoľko mesiacov sa z neho stal najbystrejší žiak v triede.

Carla bola šťastím bez seba a napísala mi, že Matthewovi sa v škole výborne darí a už netrpí žiadnou poruchou pozornosti ani dyslexiou.

Často svoje deti „škatuľkujeme“ a posudzujeme ich podľa správania, ktoré vôbec nechápeme. Prisudzujeme im rôzne syndrómy a dívame sa na ne skrz tieto syndrómy, zabúdame na nádherné, žiarivé duše, ktoré sa v nich v skutočnosti skrývajú. V súčasnosti je veľmi moderné stanovovať deťom rôzne diagnózy a potom ich nadopovať liekmi, akoby takýto postup riešil pravú príčinu ich problému. Je skutočne trestuhodné a vlastne aj veľmi smutné, že pre našu neschopnosť riešiť problémy so správaním, ktorému nerozumieme, sa ich snažíme riešiť liekmi, chemikáliami ovplyvňujúcimi duševný stav, ktoré menia pravú podstatu a osobnosť týchto nevinných bytostí. Pritom by úplne stačilo odhaliť emocionálny blok a skryté emócie, ktoré boli prvotnou príčinou vzniku údajného „syndrómu“.

Matthewov príbeh by mohol byť vašim príbehom alebo aj mojím. Nedávno som bola v Južnej Afrike, kde Cestu používajú učitelia na základných školách. Porozprávala som o tejto metóde na školskom zhromaždení ôsmim stovkám krásne vysmiateych detí a potom som vyšla na školské parkovisko. Stáli tam dvaja rodičia, oblečení vo svojich najlepších šatách, ktoré nosili snáď iba v nedeľu do kostola. Bolo jasné, že si v práci vzali deň voľna, aby sa so mnou mohli stretnúť osobne. Trpezlivo na mňa čakali pod horúcim africkým slnkom so svojimi tromi prekrásnymi deťmi oblečenými v naškrobených bielych košielkach a školských uniformách.

Keď som pristúpila k ich matke, zbadala som v jej očiach slzy. Povedala mi: „Ďakujem, že ste mi vrátili syna Daniela... Býval veľmi utiahnutý a správal sa agresívne voči svojim bratom a sestre, bol veľmi nespoločenský a už sme si s ním nevedeli poradiť. V škole prepadával a náš lekár

tvrdil, že má poruchu pozornosti a predpísal mu Ritalin, po ktorom sa jeho správanie trochu zlepšilo. Ale tri roky to akoby vôbec nebol on. Chápete, čo tým myslím? Akoby ho zahaľoval akýsi temný mrak a ja som si k nemu nevedela nájsť cestu. Až keď s ním jeho učiteľka Jayshree vykonala štyri procesy Cesty, začal byť oveľa veselší a správal sa k svojim bratom a sestre láskavejšie, takže sme mu lieky vysadili. Teraz sa mu v škole darí a hráva sa s ostatnými deťmi na ihrisku. Nedávno dokonca v škole získal cenu za vynikajúce výsledky vo *všetkých* predmetoch! Veľmi, veľmi, veľmi pekne vám ďakujeme za to, že sa nám náš syn vrátil. Chceli sme vám jednoducho iba povedať, že vám ďakujeme.“

Bola som ohromená. Pozrela som sa jej synovi do očí a povedala som: „Žiari ako diamant! Je to nádherná ľudská bytosť. Jayshree je úžasná učiteľka, naozaj jej na žiakoch záleží. Chce z nich skutočne dostať to najlepšie, čo v nich je. Som nesmierne rada, že sa jej váš syn otvoril a vpustil ju do svojho sveta. A vďaka Bohu, že sa z toho *všetkého* dostal.“

Neskôr mi Jayshree prezradila, že na hodine geografie preberali ťažbu zlata a ona žiakom položila otázku: „Kde sa podľa vás nachádza zlato?“ Nikto sa neprihlásil. Odrazu Daniel zdvihol ruku, postavil sa a zakričal: „Ja to viem!“

„Takže, Daniel, kde by si hľadal zlato?“ spýtala sa ho učiteľka.

„Predsa v srdci, pani učiteľka. Tam sa nachádza skutočný poklad.“ odpovedal Daniel.

Táto odpoveď ju šokovala. Jednoduchá a nevinná detská múdrosť nám niekedy dokáže vyraziť dych.

Toto je úryvok z listu, ktorý mi neskôr poslala Danielova matka:

... Mojou jedinou nádejou boli lieky, ktoré bral na udržanie pozornosti počas vyučovania, aby bol schopný aspoň niečo zvládnuť a s odretými ušami preliezť do ďalšieho ročníka. Lieky mu pomáhali sústrediť sa, aby mu myseľ neblúdila do jeho vlastného sveta. Keď bral lieky, dokázal aj písať rovno do riadku. Stal sa však z neho veľmi tichý, uzavretý a mlčanlivý chlapec. Nikdy sa nesmiel ani nehrávať tak, ako iné deti a stále sa tváril veľmi vážne.

Jeho učiteľka nám raz navrhla, aby vyskúšal jednu novú metódu s názvom Cesta, ktorá vraj pomohla jej rodine. Pomyslela som si, veď mu to neublíži, tak to vyskúšajme. Pracovala s ním v škole a potom aj u seba doma, zakaždým po desať minút. Dala mu aj špeciálne poznámky na motiváciu a povzbudenie, ktoré si neustále čítal a vždy ich nosil so sebou vo vrecku. Po dvoch týždňoch som synovi vysadila lieky! Počas vyučovania reagoval na všetky otázky, zapájal sa do športových aktivít, smial sa, behal, no jednoducho bol zase normálnym dieťaťom!

Kedže sa Cesta v značnej miere využíva v mnohých krajinách, takéto príbehy počúvam týždeň čo týždeň. No aj tak ma neprestávajú uchvacovať. Odvaha ľudskej duše a schopnosť nášho tela a celej bytosti liečiť sa, bez ohľadu na vek, sú obdivuhodné.